

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.071/2020/11.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság dr. Petia Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Petia Csaba, cím11) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek – dr. Dulin György ügyvéd (cím10.) által képviselt Alperes1 (cím12.) alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2020. szeptember 3. napján kelt 61. M.70.016/2020/11. szám alatti ítéletével szemben a felperes által 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg az alperesnek 73.025 (hetvenháromezer-huszonöt) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy a 216.000 (kettőszáztizenhatezer) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak az alábbiak szerint.

[2] A felperes 2007. szeptember 11. napjától állt alperesnél munkaviszonyban. 2011. október 1. napjától on-trade területi vezető munkakörben dolgozott. Ennek során feladatát képezte megye1, megye2 és megye3 megyékben az alperes társasággal szerződött egységek (kocsmák, éttermek, vendéglátóhelyek) lejáró szerződéseinek újra kötése, és az e területen dolgozó területi képviselők irányítása.

[3] 2015. októberében az alperes belső vizsgálatot indított az általa kibocsátott hordómatricákkal kapcsolatos visszaélések kivizsgálására egy külsős cég, az egyéb érdekelt1 (továbbiakban: Kft..) bevonásával. A vizsgálatra azért került sor, mert alperes észlelte, hogy hamis hordómatricák kerültek forgalomba, amelyek mögött nem állt tényleges sörértékesítés.

[4] Az eljárás keretében az alperes bekérte több alkalmazott, köztük a felperes - saját tulajdonú, de az alperesi társaság SIM-kártyával működő - mobiltelefonját, és céges laptopját is vizsgálat céljából. Az ellenőrzés részeként felperest kétszer hallgatták meg: először 2015. november 2. napján, másodszor 2015. december 8. napján. Mindkét meghallgatásról emlékeztető jegyzőkönyv készült. 2015. december 8. napi meghallgatásán tájékoztatták a felperest, hogy egy feltételezett visszaélés kapcsán felmerült a neve, majd a mobilján fellelhető két üzenetváltásról kérdezték, amelyekben szerepelt a „csaló”, és az „5B12ST” szó.

[5] A felperes szerint az első üzenetben egy munkájától független kerékpár eladáshoz kapcsolódóan beszélt a testvérével, míg a másik üzenetben – amelyben a „5B12ST” szó szerepelt - egy kocsmárossal tárgyalt arról, hogy milyen mennyiségű sört kell értékesítenie.

[6] Ezt követően a munkáltató megbízottjai a felperessel esetlegesen összefüggésbe hozható, reá terhelő adatokat tartalmazó levelet mutattak fel számára, amely egy 180-190 centi magas, vékony testalkatú, borostás arcú személyt - „névlt” - nevezett meg egy feltételezett visszaélésben. Az alperes szerint ez a személy együttműködési szerződéseket kötött egy olyan kocsmárossal (K.), aki a munkáltató termékeinek megvásárlását igazoló hamis hordómatricákat gyártatott és használt fel.

[7] A felperes visszautasította az őt ért vádakat, állította, hogy a hordómatricákkal kapcsolatos visszaélésben nem vett részt.

[8] A felek 2015. december 9. napján közös megegyezéssel megszüntették a felperes munkaviszonyát. A felek ezen megállapodását a felperes 2015. december 21. napján kelt írásbeli nyilatkozatával tévedésre hivatkozással megtámadta. Az alperes a közös megegyezés megtámadását nem fogadta el, ezt 2016. január 22. napján kelt iratában meg is erősítette.

[9] A felperes - a törvényes határidőn belül előterjesztett -, pontosított kereseti kérelmében a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése érvénytelenségére hivatkozott azzal, hogy annak aláírásakor tévedésben volt.

[10] A munkaviszonya jogellenes megszüntetésére tekintettel kérte az alperes kötelezését a munkaviszonya helyreállítására, és 2015. december 9-től az ítélet jogerőre emelkedéséig terjedő időre - havi bruttó 413.738 forint távolléti díja alapulvételével - az elmaradt munkabére és annak kamatai megfizetésére a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 83. § alapján.

[11] A felperes 3 millió forint sérelemdíjra és kamataira is igényt tartott. Arra hivatkozott, hogy a munkáltató megsértette magánéletéhez, családhoz való személyiségi jogát azáltal, hogy a belső vizsgálat alkalmával a saját tulajdonú mobiltelefonján lévő személyes adatait és levelezéseit is letöltötte, ilyen módon a magánéletét ellenőrizte, továbbá a 2015. december 8. napi meghallgatásán jogosulatlanul a magánéletével - vagyoni helyzetével, esetlegesen vele szemben indított büntető eljárásokkal - kapcsolatos kérdéseket tett fel. Az alperes ezen eljárásával megsértette az Mt. 11. §-ában foglalt előírásokat.

[12] A felperes perköltségként ügyvédi munkadíjat igényelt, amelyet mérlegeléssel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) szerint kért megállapítani.

[13] Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[14] Állította, hogy a felperes akarata egyértelműen a munkaviszonya azonnali megszüntetésére irányult, ezért a munkáltatói tájékoztatás után önként írta alá a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szóló dokumentumot.

[15] Az alperes mind jogalapjában, mind összecszerűségében vitatta a felperes 3 millió forint és kamata iránt előterjesztett sérelemdíj követelését. A felperesnek a mobiltelefonja átvizsgálására vonatkozó egyedi írásbeli hozzájáruló nyilatkozata, az Információ Technológia (IT) Felhasználási Szabályzat rendelkezései, továbbá a munkáltató megbízottja szóbeli tájékoztatása alapján az alperes azt állította, hogy a felperesnek lehetősége lett volna arra – a mobiltelefonja vizsgálathoz való átadása előtt –, hogy a személyes adatait törölje, lementse, vagy a saját tulajdonú mobiltelefonja átadását megtagadja. E jogaival felperes nem élt, ezért sérelemdíjra alapot adó, jogellenes munkáltatói magatartásra nem hivatkozhat.

[16] A sérelemdíj mértékét is eltúlzottnak tartotta, annak összegét a felperes nem indokolta.

[17] A Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.M.63/2016/21. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és rendelkezett a perköltségről.

[18] A felperes fellebbezése folytán a Győri Törvényszék 2.Mf.20.870/2017/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[19] A felperes a jogerős ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő Kúriához, kérve annak hatályon kívül helyezését, és emellett az alperes sérelemdíjban való marasztalását azzal, hogy az alperes a magánéletének ellenőrzésével összefüggésben a személyiségi jogait megsértette. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását.

[20] A Kúria Mfv.I.10.397/2018/7. számú közbenső ítéletével a Győri Törvényszék 2.Mf.20.870/2017/6. számú ítéletét a felülvizsgálattal érintett részben hatályon kívül helyezte, a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 5.M.63/2016/21. számú ítéletét a sérelemdíjra vonatkozó kereseti kérelem tekintetében megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes a 2015 októberében lefolytatott belső vizsgálata során a felperes mobiltelefonjának ellenőrzésével összefüggésben megsértette a felperes magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát.

[21] A Kúria kifejtette, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében sérelemdíj iránti igénye jogerős elutasítása kapcsán hivatkozott a 2015. december 8. napján történt személyes meghallgatásán elhangzottakra. A keresetet teljes egészében elutasító elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésében azonban ezt nem sérelmezte, emiatt a fellebbezési eljárásban is érvényesülő kérelemhez kötöttség elvére tekintettel a törvényszék ezt nem vizsgálhatta. A

rendkívüli perorvoslatra is csak olyan téves jogi álláspont vagy mulasztás adhat alapot, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per tárgya volt, ezért a 2015. december 8. napján történetekkel összefüggésben előadottakat a Kúria sem vizsgálhatta.

[22] A Kúria leszögezte, hogy nem volt vitatott, hogy a vizsgálat során az alperes a felperes magánéletére vonatkozó, a testvérével váltott üzenet tartalmát megismerte.

[23] A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban a Kúria megállapította, hogy az alperes nem tájékoztatta megfelelően felperest - a készülék önkéntes átadását megelőzően - a saját tulajdonú mobilkészíték munkáltató általi ellenőrzésével összefüggésben. A tanúl tanú által szóban elmondottak megfelelő előzetes tájékoztatásnak nem tekinthetők. Az alperes nem igazolta, hogy előzetesen tájékoztatták-e felperest az ellenőrzés idejéről és módjáról, annak tartalmáról, illetve arról, hogy – törlés, elkülönítés hiányában - a munkáltató az ellenőrzés eredményét, köztük a személyes adatokat megismerheti. Az eljáró bíróságok nem értékelték megfelelően, hogy a magánszférát érintő munkáltatói ellenőrzés indokolt-e, illetve a jogszerű cél érdekében volt-e más, a magánszférát kevésbé korlátozó módja a vizsgálatnak, illetve kapott-e a felperes a munkáltató eljárásával kapcsolatban megfelelő biztosítékokat.

[24] Az első- és másodfokú bíróság helytelenül értékelt a felperes által 2015. október 20. napján - a hiányos tájékoztatást követően - adott hozzájáruló nyilatkozat tartalmát. Az ugyanis kizárólag az alperes által a felperes rendelkezésére bocsátott elektronikai eszközökkel volt kapcsolatos. A „bármely egyéb adathordozó” fogalmát nem lehet a munkáltató engedélyével használt, saját tulajdonú készülékre vonatkozóan kiterjesztően értelmezni.

[25] A Kúria kiemelte, az alperesnél használt, az ellenőrzés lehetőségét általánosságban megteremtő IT Szabályzat hatálya nem terjed ki a felperes magántulajdonában álló személyes eszközén található magánüzenetére.

[26] A felperes által a szükséges tájékoztatást követően adott, kifejezett írásbeli hozzájárulás hiányában pedig - az Mt. 9. § (2) és (3) bekezdése, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Info. tv.) 5. § (1) bekezdés a) pontja alapján - az alperes adatkezelése jogellenes volt.

[27] Az előzőek értelmében a Kúria – a közbenső ítéletben foglaltak szerint - megállapította, hogy az alperes a 2015. októberében lefolytatott belső vizsgálat során a felperes mobiltelefonjának ellenőrzésével összefüggésben megsértette felperes magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát. A megismételt eljárásban előírta a sérelemdíj iránti igény a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § alapján történő vizsgálatát, azaz az elsőfokú bíróságnak az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a felperesre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel a sérelemdíj mértékének meghatározására az eljárást folytatnia kell.

[28] A felperes a megismételt eljárásban - az őt ért nem vagyoni sérelmek körében - előadta, hogy a szűk családjára tartozó képeket, üzeneteket a telefonján, és nem az

alperes tulajdonában lévő SIM kártyán tárolta, az alperes azonban ezeket az adatokat is lementette az ellenőrzéskor.

[29] A felperes a telefonján őrizte az összes, általa használt elektronikus alkalmazás jelszavát is (például: banki jelszavak), amelyeket az alperes adatmentése miatt meg kellett változtatnia.

[30] A munkaviszonya közös megegyezéssel történő – számára hátrányos - megszüntetése mellett is azért döntött, mert bizalomvesztést vélemezett az alperes részéről a személyiségi jogait sértő vizsgálati eljárás során.

[31] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott, M.70.016/2020/11. sorszámú ítéletével 300.000 forint sérelemdíj és ezen összeg után 2015. december 8. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére kötelezte az alperest az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül.

[32] Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 156.000 forint perköltséget.

[33] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest 18.000 forint kereseti illeték megfizetésére, és megállapította, hogy a felperesre eső 162.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

[34] Az elsőfokú bíróság ítéletét a Ptk. 2:52. § (1) (2) (3) bekezdés, az Mt. 9. § (1) bekezdés 166. (1) (2) bekezdés alkalmazásával hozta meg.

[35] Az ítéletének indokolásában rögzítette, hogy alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes mobiltelefonjának ellenőrzésekor úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

[36] Az elsőfokú bíróság köztudomású tényként fogadta el, hogy a felperes mobiltelefonján személyes, családi, egészségügyi, bankolási adattartalmait, biztonsági kódjait, jelszavait tárolta. Az alperes azzal, hogy megfelelő előzetes tájékoztatás mellett nem kért előzetes írásbeli engedélyt a felperestől mobiltelefonjának átvizsgálására, továbbá azáltal, hogy ezeket az adatokat teljes körűen lementette, ellenőrizte, megsértette a felperes magánélethez való jogát.

[37] A felperesnek nem vagyoni sérelme származott abból, hogy személyes adatait (jelszavait, fotóit, leveleit) munkáltatója és annak megbízottai is megismer(het)ték. Emiatt a biztonsági kódjait is meg kellett változtatnia.

[38] A törvényszék úgy ítélte meg, hogy nem vagyoni sérelem érte a felperest az által is, hogy az ellenőrzés során történt személyiségi jogsértések arra indították őt, hogy a vélt

munkáltatói bizalomvesztés miatt a munkaviszonyának közös megegyezéssel való megszüntetését kezdeményezze.

[39] Az elsőfokú bíróság - a fenti nem vagyoni hátrányok kompenzálására szolgáló – sérelemdíj mértékének meghatározásánál - összecszerűséget növelő tényezőként értékelte, hogy az alperes a szabálytalan ellenőrzéssel több, kifejezetten tiltó rendelkezést sértett meg (Mt. 11. § (1) bekezdésében és az Info. tv. 3. § 10. pontjában foglaltakat), illetve azáltal, hogy az alperes az ellenőrzést harmadik személy bevonásával végezte, még többen szereztek tudomást a felperes magánéletére vonatkozó adatokról.

[40] Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a mérlegelés körébe vonta azt is, hogy a hordómatricákkal való visszaélés kivizsgálása miatt az ellenőrzés szükséges és indokolt volt, ahhoz az alperes professzionális szolgáltatót vett igénybe, és az ellenőrzés módja (kulcsszavas keresés) miatt kevesebb adat vált megismerhetővé, mint egy tételes átvizsgálás esetén.

[41] Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy a felperes a korábbi eljárásban két tényállási elemre hivatkozással kérte megállapítani a 3.000.000 forint sérelemdíjat, a megismételt eljárásban azonban – a Kúria által kifejtettekre tekintettel - már csak a mobiltelefon adattartalmának ellenőrzése miatt lehet helye sérelemdíj megállapításának.

[42] A fentiek együttes mérlegelésével a sérelemdíj összegét az elsőfokú bíróság 300.000 forintban állapította meg.

[43] A felperes a fellebbezésében az rPp. 253. § (2) bekezdés alapján kérte az ítélet megváltoztatását akként, hogy további 2.700.000 forint sérelemdíj, valamint ezen összeg után 2015. december 8. napjától a kifizetés napjáig a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A vonatkozó IM. rendelet 3. § és 4/A. § rendelkezései alapján – figyelemmel a felperesi jogi képviselő ÁFA-fizetési kötelezettségére – 150.000 forint + ÁFA elsőfokú és 67.500 forint + ÁFA másodfokú perköltséget igényelt.

[44] Az ítélet fellebbezéssel nem támadott 300.000 forint sérelemdíj, és ennek 2015. december 8. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatának megfizetésére kötelező rendelkezése tekintetében – a felperes kérelmére - az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú végzésében megállapította, hogy az 2020. november 10. napján jogerőre emelkedett.

[45] A felperes az összecszerűség emelésére irányuló kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság által mérlegelt összeg nem alkalmas a sérelemdíj - jogsértések megelőzését célzó - represszív funkcióját betöltésére. Ezen érvelését a Kúria eseti döntéseivel (BH 2019.268., BH 2020.235.) támasztotta alá.

[46] A felperes szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte az alperes felróhatóságának mértékét csökkentő tényezőként azt, hogy az ellenőrzés során az Kft.. a kulcsszavas keresést alkalmazta, ugyanis az Info. tv. 3. § 10. pontja alapján az alperes ilyen módon a felperes telefonjáról lementett adatok összessége vonatkozásában adatkezelést végzett.

[47] Nem értékelhető felróhatóságot csökkentő, ezáltal a sérelemdíj összegének mérséklését alátámasztó körülményként az sem, hogy a hordómatricákkal kapcsolatos visszaélések feltárása indokoltta tette az ellenőrzést, ugyanis az alperes nem igazolta, hogy az általa feltételezett visszaélések kivizsgálására nem volt más, a magánszférát kevésbé korlátozó ellenőrzési mód.

[48] A felperes azzal is érvelt, hogy a 3.000.000.- forint sérelemdíj igényét részben a mobiltelefon adatok letöltésére, részben a szóbeli kihallgatása során tanúsított személyiségi jogot sértő alperesi eljárásra alapította. Figyelemmel arra, hogy a kihallgatása alkalmával összefüggő jogsértésekre a megismételt eljárásban nem hivatkozhat, ebből eredően az elsőfokú bíróság legfeljebb 1.500.000.- forint erejéig ítélhette volna alaptalannak a kereseti kérelmét. Adós maradt azonban a törvényszék azon indokokkal, hogy milyen metódus alapján határozta meg a mérsékelt sérelemdíj összegét.

[49] Az alperes a csatlakozó fellebbezésében az rPp. 253. § (2) bekezdés alapján kérte elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének 50.000 forintra való leszállítását, harmadlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását a felperes másodfokú perköltségben marasztalása mellett.

[50] Indítványozta az elsőfokú bíróság 14. sorszámú, részjogerőt megállapító végzésének hatályon kívül helyezését. Azzal érvelt, hogy jelen esetben tárgyi keresethalmazat előterjesztésére nem került sor, az elsőfokú bíróságnak csak egyetlen kereseti kérelem felől kellett döntenie, ezért az rPp. 230/A. § (2) bekezdésében foglaltak teljesülésének hiányában a részjogerő megállapítása ex lege kizárt.

[51] Az alperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Kúria közbenső ítéletét. Ezen határozat nem értelmezhető akként, hogy a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak mindenképpen sérelemdíjat kell megítélnie. A Kúria a jogalap kérdésében döntött, amikor kimondta, hogy az alperes „megsértette a felperes magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát”. A személyiségi jogi jogsértés megállapításának azonban nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj megítélése, mivel a személyiségi jog megsértése önmagában nem jelenti azt, hogy olyan fokú nem vagyoni sérelem is bekövetkezett, amely kompenzációt és egyúttal magánjogi, preventív jellegű büntetést igényel, azaz sérelemdíj megállapítását indokolja.

[52] Az alperes kifejtette, hogy a felperest ért személyiségi jogsértés és a munkaviszonyának megszüntetése között semmilyen okozati összefüggés nem áll fenn. Az ellenőrzés kapcsán az alperes tudomására jutott két telefonüzenetből csak az egyik magán jellegű, míg a másik üzenet a felperes munkájával kapcsolatos, a sör értékesítésre vonatkozik. A felperes a személyes meghallgatása alkalmával maga is úgy nyilatkozott, hogy az alperes a telefonüzenetekkel kapcsolatban az általa adott magyarázatot elfogadta. Ezért a felperes a munkáltató oldaláról bizalomvesztésre – alappal - nem következtethetett.

[53] Az alperes a csatlakozó fellebbezésében rámutatott, hogy a személyiségi jogsértés alapjául szolgáló belső vizsgálat 2015. évben történt, amikor a munkáltatói adatkezelésre vonatkozó szabályok lényegesen megengedőbbek voltak, a GDPR rendelet nem volt hatályban.

[54] Az alperes álláspontja szerint a 2015. évi életviszonyok között nem volt köztudomásúnak tekinthető, hogy a felhasználó minden kódját és jelszavát a telefonján tárolja.

[55] Hivatkozott arra is, hogy tévesen értékelte hátrányára az elsőfokú bíróság, hogy a felperes telefonján lévő adatokat teljes körűen lementette és azon kulcsszavas keresést hajtott végre, ugyanis ez a módszer azt biztosítja, hogy egyetlen adat sem kerül a szoftveren kívüli természetes személyek tudomására a keresett kulcsszavakon kívül. Az alperes ezzel a módszerrel tudta leginkább biztosítani a vizsgálat célhoz kötöttségét.

[56] A felperes az ellenkérelmében az ítéletnek az alperes csatlakozó fellebbezésével támadott rendelkezését kérte helybenhagyni, és a csatlakozó fellebbezésre tekintettel felmerült 10.000 forint + ÁFA összegű másodfokú perköltségre tartott igényt.

[57] A felperes álláspontja szerint az alperes csatlakozó fellebbezésben kifejtett érvelése alaptalan, tárgyi tévedésekkel terhelt, megalapozatlanul törekszik az általa elkövetett jogsértést bagatellizálni, valamint a sérelemdíj represszív jellegét kiüresíteni.

[58] A másodfokú bíróság 10. sorszámú végzésében tájékoztatta a peres feleket, hogy a 112/2021. (III.6) Korm.rendelet 27.§ (1) és (2) bekezdései értelmében a fellebbezési eljárás során a tárgyalás tartását nem kérhetik. A másodfokú bíróság az rPp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontjának alkalmazásával az ügyet tárgyaláson kívül bírálta el.

[59] A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése alaptalan.

[60] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta – az ítélet hatályon kívül helyezésére alapot adó, lényeges eljárási szabályt nem sértett – és az általa helyesen felhívott jogszabályok alapján a megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva kötelezte az alperest a 300.000 forint sérelemdíj felperes javára való megfizetésére.

[61] A másodfokú bíróság az összecszerűség mérlegelésének a törvényszék által nagyrésztben helyesen számbavett szempontjait - azok ismétlését mellőzve - az alábbiak szerint módosítja és egészíti ki.

[62] Az elsőfokú bíróság a felperest ért nem vagyoni hátrányként értékelte a felperes azon saját magatartását, hogy a személyiségi jogsértésekre tekintettel vélelmezett munkáltatói bizalomvesztés miatt a munkaviszonya megszüntetését kezdeményezte, amelyet – utólag – már magára nézve kedvezőtlennek ítélt.

[63] A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem értékelhető nem vagyoni hátrányként a felperes saját, szubjektív módon hozott - a munkaviszony megszüntetésének kezdeményezésére irányuló - döntése, és nem képezheti a sérelemdíj jogalapját azon téves következtetés, amit a felperes az alperes által ésszerű indokból, ám szabálytalanul végzett vizsgálatból vont le.

[64] Sem a munkaviszony megszüntetésének kezdeményezése, még kevésbé a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetése – többlettényállási elem hiányában - sérelemdíjra alapot adó személyiségi jogsérelemként nem értékelhető. Ezen okokból a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletnek a sérelemdíj összege alátámasztására felhozott ezen indokát mellőzte.

[65] A fentiek ellenére azonban az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a sérelemdíj mértékét, és annak csökkentése a kifejtettek ellenére sem indokolt. Az elsőfokú bíróság által meghatározott összegnek alkalmasnak kell lennie arra, hogy a sérelemdíj magánjogi büntetés funkcióját is betöltse. A megállapított sérelemdíjnak a hasonló jogsértések megelőzése céljából represszív hatást is ki kell fejtenie körültekintőbb eljárásra ösztönözve az alperest a munkavállalók tulajdonában lévő adathordozókon végzett ellenőrzések alkalmával.

[66] Mindezekre tekintettel a felperes fellebbezésében és az alperes csatlakozó fellebbezésében előadottak az ítélet megváltoztatására nem adnak alapot.

[67] Az elsőfokú bíróság – egyebekben – a Ptk. 2:52. §. (3) bekezdésében írtak megfelelő alkalmazásával, helyesen határozta meg a felperest ért személyiségi jogi sérelem kompenzálásához szükséges, egyben elégséges sérelemdíj összegét, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet az rPp. 253. § (2) bekezdés első fordulata alapján helybenhagyta.

[68] Az másodfokú bíróság kitér arra, hogy megalapozott volt alperes hivatkozása a csatlakozó fellebbezésében, hogy az rPp. 230/A. §-ban írt feltételek nem álltak fenn a 2020. november 11-én kelt 5.M.70.016/2020/14. számú részjogerőt megállapító végzése meghozatalakor.

[69] A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése sem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a másodfokú eljárás perköltségét az rPp. 78. § (1) bekezdése alapján az alábbiak szerint állapította meg.

[70] A felperes a másodfokú perköltségét 67.500 forint + ÁFA összegben, míg az alperes 462.500 forint + ÁFA összegben jelölte meg. Figyelemmel arra is, hogy az ügyet a másodfokú bíróság tárgyaláson kívül bírálta el, így úton töltött idő és tárgyaláson való részvétellel töltött idő nem merült fel, az alperes által felszámított összeg eltúlzott. A csatlakozó fellebbezés elkészítésére 5 munkaóra indokolt, mivel abban az alperesi képviselőnek új érveket a perben korábban előadottakhoz képest nem kellett kifejtenie. Ennek figyelembevételével a másodfokú bíróság 125.000 forint + ÁFA összegből indult ki.

[71] A fellebbezési eljárásban mindkét fél pervesztes lett, a felperes az általa benyújtott fellebbezés alapján 2.700.000 forint, az alperes a csatlakozó fellebbezésében vitatott 300.000

forint tekintetében. Mindkét fél eredménytelen fellebbezésére figyelemmel a felek egymással szemben elszámolható másodfokú perköltség igénye alapján a másodfokú bíróság kötelezte a felperest, hogy fizessen meg alperesnek 73.025 forint ÁFA-val növelt összegű perköltséget.

[72] A másodfokú bíróság a rPp. 78. § (1) bekezdés alapján rendelkezett az eljárási illeték viseléséről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés a) pontja figyelembevételével a felperes tekintetében 2.700.000 forint pertárgyérték, az alperes tekintetében 300.000 forint alapján állapította meg. A pervesztes felperes a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII. 22.) IRM rendelet alapján és a Pp. 525. § (1) és (3) bekezdései szerint munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a felperes által le nem rótt illeték az állam terhén marad. Az alperes a csatlakozó fellebbezés benyújtásával egyidejűleg leróta a fellebbezés illetékét, ezért annak viseléséről a másodfokú bíróságnak nem kellett rendelkeznie.

[73] Az rPp. 233. § (1) bekezdése szerint az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2021. március 23.

A kiadmány hitelül

Dr.Bartus Erika s.k.
Gábor s.k.

a tanács elnöke

Dr.Sarmon Hedvig s.k.

előadó bíró

Dr.Mózsa

bíró

Kiadó: